

Francine
Rivers

Verdwaalde ster

Roman

1

*Al vanaf mijn geboorte steun ik op U,
Al in de moederschoot was U het die mij droeg.*

Psalm 71:6

1936

Dominee Ezekiel Freeman zoog zijn longen vol met de koele oktoberlucht toen hij zijn ochtendronde begon. Hij had de route op een plattegrond uitgetekend toen hij pas in de stad woonde. Elk gebouw deed hem aan mensen denken die hij in stilte opdroeg aan God. Hij dankte voor degenen die beproevingen doorstonden, bad voor hen die het nu moeilijk hadden en vroeg God hoe hij hen kon helpen.

Hij was op weg naar de Thomas Jefferson-school en kwam langs Eddie's Diner, de favoriete hangplek van de middelbare scholieren. Binnen was het licht al aan. Eddie kwam naar de voordeur. 'Goeiemorgen, Zeke. Zin in een kop koffie?'

Zeke ging aan de toog zitten terwijl Eddie stapels hamburgerkoekjes maakte. Ze praatten over het rugbyteam van de school en wie er misschien een beurs zou winnen. Zeke bedankte Eddie voor de koffie en het praatje en stapte weer naar buiten, het donker in.

Hij stak Main Street over en zette koers naar de spoorbaan. Hij zag een kampvuur, liep naar de mannen die eromheen zaten en vroeg of hij bij hen mocht komen zitten. Een paar van hen waren al langer in de stad en hadden de dominee al eerder ontmoet. De anderen waren mensen van buiten, mannen die er moe en afgeleefd uitzagen van het kriskras rondreizen door het land, steeds onderweg van het ene baantje naar het andere. Ze leefden van de hand in de tand. Een jongeman zei dat de stad hem beviel en dat hij hoopte wat langer te kunnen blijven. Zeke zei hem dat de houtwerf ten noorden van de stad een lader zocht. Hij gaf de man een kaartje met zijn naam en het adres en telefoonnummer van zijn kerk. ‘Je kunt altijd langskomen. Ik wil graag horen hoe het met je gaat.’

De krekels in het lange gras en de krassende uil in de hoge den werden stil toen een auto Riverfront Park binnenreed en bij het toiletgebouw stopte. Een jonge vrouw stapte uit. De volle maan gaf haar genoeg licht om te zien waar ze naartoe liep.

Ze kreunde van de pijn, boog voorover en legde een hand op haar gezwollen buik. De weeën kwamen nu snel, er zat zelfs geen minuut meer tussen. Ze had beschutting nodig, een schuilplaats om haar kind ter wereld te kunnen brengen. Ze wankelde door het donker naar de damestoiletten, maar de deur zat op slot. Met een gesmoorde snik draaide ze zich om en zocht met haar ogen.

Waarom was ze zo ver doorgereden? Waarom had ze geen motel opgezocht? Nu was het te laat.

Het stadspan was het volgende doel van Zekes rondgang. Hij bad voor alle winkeliers, voor de leden van de gemeenteraad die 's middags in het gemeentehuis gingen vergaderen, en voor de reizigers die in het hotel van Haven verbleven. Het was nog donker toen hij de groentewagen zag van Leland Dutcher, die op het punt stond de steeg achter de kleine supermarkt in te draaien.

Iedereen noemde hem Dutch, inclusief zijn vrouw die in het ziekenhuis lag met terminale kanker. Zeke had haar meerdere keren opgezocht en wist dat ze meer moeite had met het gebrek aan geloof van haar echtgenoot dan met haar naderende dood. 'Ik weet waar ik naartoe ga. Ik maak me meer zorgen over waar Dutch terecht zal komen.' De man werkte zes dagen per week en vond het niet nodig de zevende dag in de kerk door te brengen. De waarheid was dat hij kwaad was op God en geen tijd aan Hem wilde verspillen.

De remmen van de vrachtwagen piepten kort toen hij stopte. Dutch draaide zijn raampje naar beneden. 'Koude ochtend om over straat te zwerven, dominee. Heb je soms ergens een vriendinnetje zitten?'

Zeke negeerde zijn sarcasme en stak zijn koude handen in zijn zakken. 'Dit is de beste tijd om te bidden.'

'Halleluja dan maar. Ik zal je niet langer van je werk houden.' Hij lachte hard.

Zeke kwam dichterbij. 'Ik heb Sharon gisteren gesproken.'

Dutch zuchtte. 'Dan weet je dat het mis is.'

'Ja, het is goed mis.' Als er geen wonder gebeurde, zou ze weinig tijd meer hebben. Ze zou geruster heengaan als ze zich niet zo veel zorgen maakte over haar echtgenoot, maar hij wist dat hij Dutch alleen maar tegen de borst zou stuiten door dat nu te zeggen.

'Toe maar, dominee. Nodig me uit voor de kerk.'

‘Je weet allang dat die uitnodiging altijd staat.’

Dutch liet zijn hoofd iets hangen. ‘Ze zit me al jaren achter de vodden. Maar op dit moment heb ik geen enkele boodschap aan God. Zij is een goede vrouw, de beste die ik ken. Als iemand een wonder verdient, dan is het Sharon. Vertel jij maar hoe God haar nu te hulp komt!’

‘Haar lichaam gaat dood, Dutch, maar Sharon niet.’ Hij zag de grimas van pijn en wist dat de man er niet aan toe was om nog meer te horen. ‘Zal ik je helpen de wagen uit te laden?’

‘Bedankt, dat kan ik zelf wel.’ Hij schakelde, gooide er een scheldwoord uit en reed de steeg in.

Het kind kwam in een golf van glibberige warmte die uit haar lichaam brak en de jonge vrouw zuchtte van opluchting. De bankschroef om haar buik was verdwenen zodat ze op adem kon komen. Hijgend in de schaduw onder de brug keek ze door de open stalen constructie naar de fonkelende sterrenhemel.

De baby lag bleek en perfect in het maanlicht, op een donkere deken van aarde. Het was te donker om te zien of het een jongetje of een meisje was, maar wat maakte het ook uit?

De jonge vrouw trok haar dunne trui van haar koortsige lichaam en legde die over de pasgeboren baby.

Er kwam een koude bries op. Zeke trok de kraag van zijn jas omhoog. Hij liep Mason Street af, stak First Street over, volgde McMurray Street en daarna weer een stukje Second Street, naar het Good Samaritan-ziekenhuis. Hij dacht even aan de

brug, maar dat was de andere kant op. In de zomermaanden stak hij vaak over naar Riverfront Park, vooral als er veel toeristen waren die hun tent hadden opgezet op de naastgelegen camping.

Rond deze tijd van het jaar, met dalende temperaturen en vallende bladeren, was daar niemand te bekennen.

Het donker begon te wijken, hoewel het nog even zou duren voordat de zon zou opkomen. Hij zou op huis aan moeten gaan, maar de brug liet hem niet met rust. Zeke draaide om en liep in de richting van het Riverfront Park.

Hij blies in zijn handen. Eigenlijk had hij handschoenen aan moeten doen.

Hij bleef op de hoek staan en aarzelde of hij de brug zou oversteken of naar huis zou lopen. Hij douchte en schoor zich altijd voor hij samen met Marianne en Joshua ging ontbijten. Als hij de brug zou nemen, zou hij te laat thuiskomen.

Zeke voelde een drang. Iemand had hulp nodig. Het zou maar tien minuten kosten om naar de brug te lopen, minder als hij sneller liep. Hij zou geen rust hebben als hij het niet deed.

Hevig bevend draaide de jonge vrouw het zijraampje van de auto omhoog, in de wetenschap dat ze nooit vrij zou zijn van schuldgevoel en berouw. Haar hand trilde toen ze de sleutel omdraaide die ze in het contact had laten zitten. Ze wilde alleen maar weg van deze plek. Ze wilde haar hoofd onder de dekens stoppen en alles vergeten wat er was gebeurd, alles wat ze verkeerd had gedaan.

Ze draaide het stuur, maar trapte te hard op het gas. De auto slipte weg en een golf adrenaline sloeg door haar lichaam. Ze corrigeerde snel, terwijl de kiezelstenen als kogels onder de

banden vandaan sprongen en het park in schoten. Langzaam stuurde ze naar rechts, naar de hoofdweg, haar zicht vertroebeld door tranen. Ze zou naar het noorden rijden en een goedkoop motel opzoeken. Dan zou ze bedenken hoe ze zichzelf om het leven zou brengen.

De wind streek over de zandoever en onder de brug door. De achtergelaten baby bevond zich niet meer in de beschermende warmte van de baarmoeder, maar voelde de stekende kou van de wereld. Het zachte huilen van het kind zwol aan tot een jammerklacht. Het geluid klonk ver over het water, maar in de huizen op de hoge oever boven de rivier gingen geen lampen aan.

De stalen vakwerkconstructie van de brug rees boven de bomen uit. Zeke stak de oude weg naar de rivier over en nam het looppad over de brug. Hij stopte halverwege en leunde over de reling. Onder hem rimpelde het water van de rivier. Het had een paar dagen eerder geregend, zodat de zandoevers glad en compact waren. Er was niemand te zien.

Waarom ben ik hier, God?

Hij kwam overeind, nog steeds ongerust. Nadat hij nog even had gewacht, draaide hij zich toch om. Tijd om naar huis te gaan.

Een zacht geluid dat nog het meest op gemiauw leek, vermengde zich met het geruis van de rivier. Wat was dat? Met zijn handen aan de reling boog hij verder voorover en tuurde in de donkerte onder de brug. Het geluid klonk opnieuw. Snel stak hij verder over en liep via de grasheuvel naar de parkeerplaats. Was het een kitten? Mensen zetten hier vaak ongewenste nestjes langs de kant van de weg.

Hij hoorde het weer, en deze keer herkende hij het geluid. Zo had Joshua geklonken toen hij een baby was. *Een baby, hier?* Met een bonkend hart keek hij nog beter en ontdekte voetafdrukken. Hij daalde af naar de oever en volgde het spoor over het zand naar het grind onder de brug. De steentjes knarsten onder zijn voeten.

Hij hoorde het geluid opnieuw, zwakker deze keer, maar zo dichtbij dat hij goed uitkeek waar hij zijn voeten neerzette. Fronsend ging hij op zijn hurken zitten en tilde iets op wat op een weggegooide trui leek. ‘O, Heer...’

De baby was zo klein, zo wit en lag zo stil dat hij zich afvroeg of hij te laat was. Een meisje. Hij vouwde zijn handen om haar rug, ze woog bijna niets. Toen hij haar op zijn arm nam, spreidde het meisje haar armpjes als een klein vogeltje dat probeerde te vliegen. Ze begon hard te huilen.

Zeke schoot overeind en rukte zijn jas en overhemd open om haar tegen zijn huid te kunnen verwarmen. De knopen van zijn overhemd spatten in het rond. Hij blies warme adem over haar gezicht. ‘Schreeuw maar, kleintje, schreeuw zo hard als je kunt. Grijp het leven met beide handjes vast, hoor je?’

Zeke kende alle binnendoorwegen en was nog voor zonsopgang in het Good Samaritan-ziekenhuis.

In de loop van de middag kwam hij terug in het ziekenhuis om Sharon op te zoeken. Dutch was bij haar, hij zag er grimmig en uitgeput uit. Hij hield de broze hand van zijn vrouw vast en zei niets. Zeke sprak voor hen allebei. Toen Sharon haar hand uitstak, pakte hij die vast en bad voor haar en Dutch.

Hij kon niet weggaan zonder de kraamafdeling op te zoeken, en het verraste hem niet echt om Marianne daar voor het raam

te zien staan, met haar arm om de vijfjarige Joshua geslagen. Hij voelde vertedering en trots. Hun zoon was een en al slungelige armen, lange, dunne benen met knobbelknieën en grote voeten.

De jongen zette zijn handen tegen het glas. ‘Ze is zo klein, papa. Was ik ook zo klein?’ Het meisje sliep vast in de kleine couveuse.

‘Nee, jongen. Jij woog een dikke negen pond.’ De uitdrukking op het gezicht van Marianne baarde hem zorgen. Hij pakte haar hand vast. ‘We moeten naar huis, lieverd.’

‘God zij dank dat je haar hebt gevonden, Zeke. Wat zou er anders met haar zijn gebeurd?’ Ze keek hem aan. ‘Laten we haar adopteren.’

‘Je weet dat dat niet kan. Ze vinden ongetwijfeld iemand om voor haar te zorgen.’ Hij probeerde haar weg te leiden.

Marianne gaf geen krimp. ‘Wie zou dat beter kunnen dan wij?’

Joshua viel haar bij. ‘Jij hebt haar gevonden, papa. De vinder mag het houden.’

‘Zij is geen dubbeltje dat ik op straat heb gevonden, jongen. Ze heeft een gezin nodig.’

‘Wij zijn een gezin.’

‘Je weet wat ik bedoel.’ Hij legde zijn handen om Mariannes wangen. ‘Jij bent vergeten hoe het was om voor een baby te zorgen.’

‘Ik kan het aan, Zeke. Ik weet het zeker. Laten we haar toch in ons gezin opnemen.’ Ze maakte zich van hem los. ‘Kijk me alsjeblieft niet zo aan. Ik ben sterker dan je denkt.’ Haar ogen stonden vol tranen voordat ze zich omdraaide. ‘Kijk haar nu toch. Zo aandoenlijk.’

Hij keek, en hij voelde hoe zijn hart sneller begon te slaan. Maar hij moest praktisch blijven. ‘We moeten gaan.’

Marianne kneep in zijn hand. ‘In Gods ogen getuigt het van echt, oprecht geloof dat je voor weduwen *en wezen* zorgt.’

‘Je moet de Bijbel niet tegen mij gebruiken terwijl ik jou probeer te beschermen.’

Joshua keek op. ‘Beschermen tegen wat, pap?’

‘Niets.’ Marianne keek Zeke bezwerend aan. ‘Gewoon iets wat je vader zich lang geleden in zijn hoofd heeft gehaald. Hij komt er wel overheen. God heeft haar in jouw armen gelegd, Zeke. Zeg me niet dat het niet zo is.’ Haar smekende reebruine ogen hielden hem vast. ‘We hebben onze jongen. Met een meisje erbij zijn we compleet. Heb ik dat niet gezegd?’

Dat had ze. Marianne had altijd meer kinderen gewild, maar de dokter had hen gewaarschuwd dat haar hart, in haar jeugd aangetast door acute reuma, niet sterk genoeg was om nog een zwangerschap te overleven.

Zeke voelde hoe zijn gevoel het begon te winnen van zijn verstand. ‘Marianne. Alsjeblieft. Hou op.’ Ze had maanden nodig gehad om te herstellen na de geboorte van Joshua. De zorg voor een nieuwe pasgeborene zou veel te veel van haar vergen.

‘We kunnen pleegouders worden. We nemen haar zo snel mogelijk mee naar huis. Als het dan te veel wordt, dan...’ Haar ogen werden weer vochtig. ‘Alsjeblieft, Zeke.’

Tien dagen later tekende dokter Rubenstein de formulieren voor het ziekenhuisontslag van de vondeling en legde haar in Mariannes armen. ‘Jullie zijn uitstekende pleegouders, volgens mij.’

Na de eerste drie nachten begon Zeke zich zorgen te maken. Marianne stond om de twee uur op om de baby te voeden. Hoe lang nog voordat haar gezondheid eronder zou gaan lijden? Hoe-

wel ze er uitgeput uitzag, leek ze gelukkiger dan ooit. Ze zat in de schommelstoel met de baby in haar armen om haar een flesje warme melk te geven. ‘Ze heeft een echte naam nodig, Zeke. Een naam vol belofte en hoop.’

‘Abra betekent moeder van volkeren.’ Het was eruit voordat hij het wist.

Marianne lachte. ‘Jij wilde haar de hele tijd al, hè? Mij maak je niets wijs.’

Hoe zou hij het kunnen? Maar toch voelde hij een steek van angst. ‘Wij zijn pleegouders, Marianne. Vergeet dat niet. Als het te veel wordt voor jou, moeten we de maatschappelijk werkster inlichten. Dan moeten we Abra teruggeven.’

‘Teruggeven aan wie? Die maatschappelijk werkster staat achter ons. En ik denk niet dat er iemand in de stad is die Abra nu van ons zou kunnen afnemen, of denk jij van wel?’ Peter Matthews, een meester op de plaatselijke basisschool, en zijn vrouw, Priscilla, hadden aanvankelijk interesse getoond, maar omdat ze zelf al een baby hadden, stemden ze ermee in dat Abra bij de Freemans zou blijven, als ze dat aankonden.

Marianne zette het lege flesje weg en legde de baby tegen haar schouder. ‘We moeten sparen om er een slaapkamer bij te maken. Abra blijft niet lang baby. Ze kan eerst in een wieg slapen, daarna heeft ze een bed nodig en een kamer voor zichzelf.’

Er viel niet met haar te praten. Mariannes moederinstinct draaide op volle toeren, maar elke dag namen haar krachten iets meer af. De hazenslaapjes overdag hielpen, maar hier en daar een paar minuten rust deed nog geen wonderen voor haar gezondheid. Haar haren hingen al slap om haar asgrouwe gezicht en ze had donkere wallen onder haar ogen. ‘Je moet morgen uitslapen. Ik neem haar mee.’

‘In het donker?’

‘Er zijn genoeg straatlantaarns en ik ken de stad als mijn broekzak.’

‘Ze krijgt het vast koud.’

‘Ik pak haar lekker dik in.’ Hij vouwde een deken in een driehoek, nam Abra uit Mariannes armen, bond de deken om zijn middel en nek en kwam overeind. ‘Zie je wel? Zo warm als een rups in zijn cocon.’ En dicht tegen zijn hart, waar ze was geweest vanaf het moment waarop hij haar voor het eerst zag.

Soms speelde Abra op als hij haar meenam op zijn wandelingen in de vroege ochtend en dan zong hij liedjes voor haar. Ze sliep dan een poosje om zich pas weer te roeren als hij in Eddie’s Diner stopte of een praatje maakte met Dutch.

‘Geweldig dat je dat kleintje meeneemt. Wat een schatje, met al dat rode haar.’ Eddie liet een vinger over Abra’s wang glijden.

Zelfs de verbitterde Dutch glimlachte toen hij uit het raam van zijn vrachtwagen leunde om naar haar te kijken. ‘Een engeltje.’ Hij trok zich weer terug. ‘Sharon en ik wilden altijd kinderen.’ Hij zei het alsof het zijn zoveelste aanklacht tegen God was. Sharon was gestorven en Zeke wist dat de man een groot verdriet te verwerken had. Toen Abra’s kleine vingertjes de pink van Dutch te pakken kregen, leek hij op het punt te staan om in huilen uit te barsten. ‘Wie laat in vredesnaam een baby achter onder een brug? Maar goed dat jij voorbijkwam.’

‘Het was geen toeval dat ik die ochtend naar de brug ging.’

‘Hoezo?’ De motor van de vrachtwagen ronkte in vrijstand.

‘Ik voelde een drang om erheen te gaan. Dat doet God soms.’

Dutch kreeg een gepijnigde trek op zijn gezicht. ‘Het zal wel. Maar het lijkt geen twijfel dat dit meisje die ochtend iemand nodig had. Anders zou ze nu dood en begraven zijn.’ Zoals Sharon, zeiden zijn ogen.

‘Als je ooit wilt praten, Dutch, dan hoef je alleen maar te bel-len.’

‘Spaar je de moeite.’

‘Dat heeft Sharon ook niet gedaan. Waarom zou ik het dan doen?’

Abra groeide en sliep langer tussen de voedingen, zodat ook Marianne meer slaap kreeg. Toch bleef Zeke haar meenemen op zijn ochtendwandelingen. ‘Dat blijf ik doen tot ze de hele nacht doorslaapt.’ Elke ochtend voordat de wekker afging, kleepte hij zich aan en keek in de kinderslaapkamer. Abra lag altijd klaarwakker op hem te wachten.

1941

Zelfs de zorg voor een makkelijk kind kon iemand nog opbreken, en Zeke zag de tol die Marianne betaalde.

Toen hij op een middag in juni thuiskwam en Marianne in slaap op de bank aantrof terwijl Abra, nu vier jaar oud, haar pop in het water van de wc-pot dompelde, wist hij dat het zo niet langer kon. ‘Je bent uitgeput.’

‘Voordat ik tot drie kan tellen, heeft ze alweer een streek uitgehaald.’

‘Je kunt zo niet doorgaan, Marianne.’

Anderen in de gemeente merkten op hoe vermoeid ze was en ze spraken hun zorg uit. Priscilla Matthews klampte hen op een zondag na de dienst aan. Haar man had hekken voor de deuren gemaakt, zodat hun vier jaar oude Penny de kamer niet uit kon. ‘De hele woonkamer is nu een grote speelruimte, Marianne. Ik heb het opgegeven en alles opgeruimd wat breekbaar is. Is het geen goed idee als Zeke Abra een paar middagen per week bij ons brengt? Dan kun je ongestoord en zonder je zorgen te hoeven maken een paar uur rusten.’

Marianne protesteerde, maar Zeke hield vol dat het een uitstekende oplossing was.

Zeke kocht hout, spijkers, teerpapier en dakspanen en begon aan de achterkant van het huis een slaapkamer te bouwen. Joshua, negen jaar oud, ging op de houten panelen zitten om ze stil te houden terwijl Zeke zaagde. Een van de gemeenteleden bracht de bedrading voor de elektriciteit aan, een ander bouwde een verhoogd bed met schuifladen eronder en hielp hem om de ramen met uitzicht op de achtertuin te plaatsen.

Hoewel Zeke er niet erg gelukkig mee was dat zijn zoon naar een smal, tot slaapkamer omgebouwd deel van de veranda verhuisde, was Joshua dol op zijn 'fort'. Zijn beste vriend, Davy Upton, kwam een nachtje logeren, maar de kamer was zo klein dat Zeke uiteindelijk een tent voor hen moest opzetten in de achtertuin. Toen hij weer binnenkwam, liet hij zich in zijn makkelijke stoel vallen. 'Het fort is te klein.'

Marianne glimlachte. Ze zat met Abra dicht tegen zich aan in haar fauteuil, samen achter een boek met Bijbelverhalen. 'Ik hoor Joshua niet klagen. Die jongens hebben de tijd van hun leven, Zeke.'

'Nu nog wel.' Als Joshua op zijn vader leek, en zijn ooms in Iowa, zou hij uit het kamertje groeien voordat hij naar de middelbare school ging.

Hij zette de radio aan en nam de post door. De radio bood niets dan slecht nieuws. Hitler werd steeds inhaliger. De onverzadigbare Führer bleef vliegtuigen naar het westen sturen om Engeland te bombarderen, terwijl zijn troepen in het oosten de Russische grens bestormden. Charles Lydickson, de bankier van de stad, zei dat het slechts een kwestie van tijd was voordat Ame-

rika bij het conflict betrokken zou raken. De Atlantische Oceaan bood geen enkele bescherming met al die Duitse U-boten die erop uit waren om schepen tot zinken te brengen.

Zeke dankte God dat Joshua nog maar negen jaar was en voelde zich daarna schuldig omdat hij wist dat er zo veel andere vaders waren met zoons die binnenkort misschien wel naar het front moesten.

Toen Marianne het verhaal over David en Goliath had voorgelezen, drukte ze Abra tegen zich aan. Het kind was half in slaap en Marianne leek te vermoeid om op te staan. Toen ze het probeerde, kwam Zeke uit zijn stoel. 'Ik stop haar vanavond wel in.' Hij tilde Abra van Mariannes zij en het meisje vlijde zich tegen hem aan, haar hoofd op zijn schouder, haar duim in de mond.

Even later trok hij de dekens op en stopte haar rondom lekker in. Hij boog zijn hoofd. Zij vouwde haar handjes en hij legde de zijne eromheen. 'Onze Vader, die in de hemelen zijt...' Toen ze gebeden hadden, boog hij verder voorover en kuste haar. 'Slaap lekker.'

Voor hij overeind kon komen, sloeg ze haar armen om zijn nek. 'Ik hou van je, papa.' Hij zei dat hij ook van haar hield en kuste haar beide wangen en voorhoofd voordat hij de kamer verliet.

Marianne zag er afgetobd uit. Hij fronste, maar zij schudde haar hoofd met een vage glimlach. 'Niets aan de hand, Zeke. Alleen maar moe. Een goede nachtrust en ik ben weer helemaal de oude.'

Zeke wist dat het niet waar was toen ze begon te wankelen bij het opstaan. Hij ving haar op in zijn armen, droeg haar naar hun slaapkamer en ging op het bed zitten, met haar op schoot. 'Ik bel de dokter.'

'Je weet wat hij gaat zeggen.' Ze begon te huilen.

‘We moeten knopen doorhakken.’ Hij durfde het niet op een andere manier te zeggen, maar zij wist precies wat hij bedoelde.

‘Ik geef Abra niet op.’

‘Marianne...’

‘Zij heeft me nodig.’

‘Ik heb je nodig.’

‘Jij houdt evenveel van haar als ik, Zeke. Hoe kun je er zelfs maar aan denken om haar weg te geven?’

‘We hadden haar nooit mee naar huis moeten nemen.’

Zeke hield zijn vrouw nog even vast, hielp haar daarna uit haar jurk van chenille en bracht haar naar bed. Hij gaf haar een kus en deed het licht uit voordat hij de deur sloot.

Bijna struikelde hij over Abra die met haar benen over elkaar in de gang zat, met haar teddybeer tegen haar borst geklemd en haar duim in de mond. Hij kreeg een bang voor gevoel. Hoeveel had ze gehoord?

Zeke nam haar in zijn armen. ‘Jij hoort in bed te liggen, kleintje.’ Hij stopte haar opnieuw in en gaf haar een speels tikje op haar neus. ‘En er nu niet meer uit komen, hoor.’ Hij kuste haar. ‘Lekker slapen.’

Toen hij zich even later in zijn stoel in de woonkamer liet zakken, sloeg hij zijn handen voor zijn gezicht. *Heb ik het verkeerd begrepen, God? Heb ik me door Marianne laten overhalen terwijl U andere plannen had voor Abra? U weet hoeveel ik van hen beiden hou. Wat moet ik nu doen, Heer? God, wat moet ik nu doen?*

Abra zat te rillen op de voorste rij stoelen terwijl haar moeder liedjes op de kleine huiskamervleugel oefende. Toch had haar vader de verwarming al aangezet zodat de kerk de volgende dag warm zou zijn tijdens de dienst. Juffrouw Mitzi zei dat ‘de kerk

zo muf rook als een kerkhof', als de verwarming niet fatsoenlijk aan was. Abra zei dat ze niet wist hoe een kerkhof rook, waarop juffrouw Mitzi zei: 'Dat hoef je mij niet te vragen, juffertje. Ik kom er pas als ze me er in een kist naartoe dragen.'

De regen roffelde op het dak en tegen de ramen. Haar vader las zijn aantekeningen voor de preek door in het kleine kantoorje naast het voorportaal. Joshua was in zijn padvinderskleren vertrokken om kerstbomen te verkopen op het plein in de stad. Het was nog minder dan drie weken tot Kerst. Haar moeder had haar laten helpen bij het bakken van gemberkoekjes voor mensen die het huis niet uit konden en bij het opstellen van de kerststal op de schoorsteenmantel. Haar vader en Joshua hadden de buitenverlichting om het huis opgehangen. Abra vond het leuk om 's avonds na het eten naar het hek van de voortuin te gaan en het verlichte huis te bekijken.

Haar moeder sloeg het liedboek dicht, legde het opzij en stond op. 'Goed, liefje. Jouw beurt om te oefenen.' Abra sprong van de stoel en vloog de paar traptreden op naar de pianokruk. Haar moeder tilde haar half op, liet haar snel los en zette een stap opzij. Ze steunde met een hand op de piano en drukte de andere tegen haar borst. Ze hijgde even, glimlachte daarna geruststellend en zette een pianoboek voor beginners op de muziekhouder. 'Speel eerst je toonladders en dan *Stille nacht*, kun je dat?'

Meestal stond haar moeder vlak naast haar. Behalve wanneer ze zich niet goed voelde.

Abra was dol op pianospelen. Dat deed ze het liefst van alles. Ze speelde toonladders en akkoorden, hoewel het moeilijk was om alle noten tegelijk aan te slaan. Ze oefende *Stille nacht* en nog een paar bekende kerstliederen. Telkens wanneer ze een liedje had gespeeld, zei haar moeder dat het goed ging en voelde Abra zich warm worden vanbinnen.

Haar vader kwam de kerkzaal binnen. ‘Volgens mij is het tijd om naar huis te gaan.’ Hij sloeg een arm om haar moeder heen en trok haar overeind. Teleurgesteld deed Abra de klep van de piano dicht en liep achter hen aan naar de auto. Haar moeder zei dat het haar speet dat ze zo moe was en haar vader beloofde dat ze zich straks weer goed zou voelen, heel goed, na een paar uurtjes rust.

Abra’s moeder sribbelde tegen toen haar vader haar het huis in droeg. Hij bleef een paar minuten bij haar in hun slaapkamer zitten. Toen kwam hij naar de woonkamer. ‘Zachtjes spelen, Abra,’ zei hij, ‘laat mama maar een poosje slapen.’ Zodra hij naar buiten was gelopen, naar de auto, ging Abra naar de slaapkamer waar haar moeder lag en klom op het bed.

‘Zo is het goed, meisje,’ zei haar moeder en drukte haar tegen zich aan.

‘Ben je weer ziek?’

‘Sst. Ik ben niet ziek. Alleen moe.’ Ze viel in slaap en Abra bleef bij haar tot ze de auto buiten hoorde. Ze liet zich van het bed rollen en rende naar de woonkamer om door het grote raam te kijken. Haar vader haalde een kerstboom los van het dak van hun oude grijze Plymouth.

Met opgewonden gilletjes deed Abra de voordeur open en rende de verandatrap af. Ze huppelde en klapte in haar handen. ‘Wat is hij groot!’

Joshua kwam via de achterdeur binnen. Zijn wangen waren rood van de kou, maar zijn ogen schitterden. De verkoop van kerstbomen was goed gelopen. Als de groep dit jaar genoeg geld bij elkaar kreeg, kon iedereen mee naar het padvinderskamp bij Yosemite. Was het niet genoeg, dan had hij al afspraken gemaakt met de Weirs en McKenna’s, burens van verderop in de straat, om hun gras te maaien. ‘Ze willen me vijftig cent per week betalen. Maal twee, dat is vier dollar per maand!’ Het klonk als een

groot kapitaal. ‘Zo kan ik genoeg sparen om het kamp zelf te betalen.’

Na het eten stond haar moeder erop om de afwas te doen. Ze zei tegen haar vader dat hij de kerstversieringen moest ophalen om met de boom te beginnen. Hij haalde het snoer met de lampjes uit de knoop en hing ze op. Hij deed ze aan voordat hij de versieringen uitpakte die hij een voor een aan Joshua en Abra gaf om ze in de boom te hangen. ‘Doe jij de hoogste takken, Josh, dan kan Abra de onderste helft doen.’

Er viel iets in de keuken. Abra schrok en lieten een glazen kerstbal vallen toen haar vader overeind schoot en naar de keuken rende. ‘Marianne? Is alles in orde?’

Trillend bukte Abra om de scherven van de kerstbal op te rapen, maar Joshua schoof haar zachtjes opzij. ‘Voorzichtig. Laat mij het maar doen. Anders snij je je misschien.’ Toen ze begon te huilen, nam hij haar in zijn armen. ‘Het geeft niet. Niet huilen.’

Abra hield hem stevig vast en haar hart bonkte toen ze hoorde hoe haar mama en papa ruziemaakten. Ze probeerden zacht te praten, maar ze hoorde het toch. Ze hoorde dat er geveegd werd en dat er iets in de emmer onder de gootsteen werd gegooid. De deur zwaaide open en haar moeder kwam binnen. Haar glimlach verdween op slag toen ze hen zag. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ze heeft een kerstbal gebroken.’

Haar vader tilde haar op. ‘Heb je je pijn gedaan?’ Ze schudde haar hoofd en haar vader gaf haar een klapje tegen haar billen. ‘Dan hoef je ook niet zo te huilen.’ Hij drukte haar nog even stevig tegen zich aan voordat hij haar weer op de grond zette. ‘Jullie versieren de boom verder en ik ga de open haard aansteken.’

Abra’s moeder zette de radio aan en zocht een muziekprogramma op. Ze nestelde zich in haar gemakkelijke stoel en pakte

een breiwerkje uit haar mand. Abra klom bij haar op de stoel en kreeg een kus op haar kruin. ‘Wil je geen kerstballen meer in de boom hangen?’

‘Ik wil hier bij jou zitten.’

Haar vader keek over zijn schouder terwijl hij de aanmaakhoutjes in de haard legde. Hij keek verdrietig.

Zondag was het koud, maar het regende in elk geval niet meer. Echt)paren verzamelden zich in de gemeenschapsruimte om hun kinderen naar de zondagsschool te brengen voordat ze zelf naar de kerkzaal gingen voor de ‘grote dienst’. Abra zag Penny Matthews en rende voor haar moeder uit. Hand in hand liepen Abra en Penny even later naar hun klas.

Na de zondagsschool kwam mevrouw Matthews Penny ophalen. Abra’s moeder hielp juffrouw Mitzi de bakplaten voor de koekjes af te wassen en af te drogen. Haar vader praatte met de laatste kerkgangsters. Toen iedereen weg was, liep Abra samen met haar ouders naar de kerkzaal. Haar moeder legde alle liedboeken recht en verzamelde de liturgieën die waren blijven liggen. Haar vader borg de glimmende bronzen kandelaars en de collecteschalen op. Abra zat op het pianokrukje met haar benen te zwaaien en speelde akkoorden.

Plotseling knalde de kerkdeur open. Een man rende naar binnen. Haar moeder schoot overeind, met een hand tegen haar borst. ‘Clyde Eisenhower, wat heb jij nou? Ik schrik me een ongeluk.’

De man was rood aangelopen en overstuur. ‘De Japanners hebben een van onze marinebases in Hawaiï gebombardeerd!’

Zodra ze thuis waren, zette haar vader de radio aan. Hij hing zijn colbert over de rugleuning van een keukenstoel in plaats

van hem direct naar de kast in de slaapkamer te brengen, zoals hij altijd deed. *‘... dat de Japanners Pearl Harbor op Hawaï uit de lucht hebben aangevallen. Dat verklaarde president Roosevelt zojuist. De aanval was ook gericht op alle activiteiten van marine en landmacht op het hoofdeiland Oahu...’* De stem uit de luidspreker klonk opgewonden.

Haar moeder liet zich op een keukenstoel zakken en haar vader deed zijn ogen dicht en boog zijn hoofd. ‘Ik wist dat het er een keer van zou komen.’

Abra klom bij haar moeder op schoot en bleef stil zitten om naar de stem te luisteren die maar door bleef praten over bommen en zinkende schepen en mannen die in de vlammen waren omgekomen. Haar moeder begon te huilen, waardoor Abra zelf ook moest huilen. Haar moeder hield haar stevig vast en wiegde haar in haar armen. ‘Het komt allemaal goed, liefje. Het komt allemaal goed.’

Maar Abra wist dat het niet zo was.

Juffrouw Mitzi deed met een stralende glimlach open. ‘Als dat mijn allerliefste kleine meisje niet is!’ Ze gooide haar sjaal over haar schouder en hield haar armen wijd gespreid. Giechelend omhelsde Abra haar. ‘En hoelang mag ik je deze keer houden?’

‘Zo lang als je wilt,’ zei haar moeder, die achter hen aan naar de woonkamer liep.

Abra vond het altijd leuk bij juffrouw Mitzi. Ze had overal in de woonkamer prulletjes staan en vond het niet erg als Abra ze oppakte om ze te bekijken. Soms maakte ze koffie en schonk zelfs een theekopje voor haar in, waarin ze zo veel room en suiker mocht doen als ze wilde.

Mitzi keek bezorgd. ‘Je ziet er vreselijk moe uit, Marianne.’

‘Ik ga naar huis om een heerlijk lang middagdutje te doen.’

‘Doe dat, lieverd.’ Mitzi gaf haar een kus op haar wang. ‘Neem niet zo veel hooi op je vork.’

Abra’s moeder bukte zich om haar te omhelzen. Mitzi liep met haar mee naar de voordeur, waar ze nog een paar minuten bleven praten terwijl Abra door de kamer wandelde, op zoek naar haar lievelingsfiguurtje – een glimmende porseleinen zwaan met een lelijk eendje ernaast. Ze vond het beeldje op een hoektafeltje onder een bontsjaal.

Mitzi kwam weer binnen. ‘Heb je hem nu al?’ Ze zette het beeldje op de schoorsteenmantel. ‘De volgende keer moet ik hem beter verstoppen.’ Ze wreef in haar handen, verstrengelde haar vingers en liet haar knokkels kraken. ‘Wat dacht je van een beetje pingelen?’ Ze plofte neer achter een oude piano en begon een vrolijk deuntje te hameren. ‘Als je later Bach en Beethoven, Chopin en Mozart hebt geleerd, zal ik je de leuke dingen bijbrengen.’ Haar handen vlogen op en neer. Ze stond op, schoof de pianokruk opzij en bleef doorspelen, terwijl ze haar voeten om en om naar buiten schopte. Abra lachte en deed haar na.

Mitzi ging rechtop staan. ‘Dat was nog maar een opwarmertje.’ Ze gooide het uiteinde van de sjaal weer om haar nek en stak haar kin in de lucht. Ze keek ernstig. ‘Nu over naar het echte werk.’ Ze deed een stap opzij en nodigde Abra met een zwierig gebaar naar de pianokruk. Giechelend ging ze zitten, terwijl Mitzi de bladmuziek op de houder zette. ‘Vandaag gaan we een vereenvoudigde Beethoven spelen.’

Abra speelde totdat de klok op de schoorsteenmantel vier uur sloeg. Mitzi keek op haar horloge. ‘Abra, heb je zin om je te verkleeden? Ik moet even iemand bellen.’

Ze gleed van de pianokruk. ‘Mag ik ook oorbellen en zo?’

‘Natuurlijk mag dat, liefje.’ Mitzi gebaarde naar de slaapkamer.

‘Kijk maar in de kast, en ook in de laden. Je mag alles proberen wat je wilt.’

Abra vond een ware schatkist vol glimmende snuisterijen en kralen. Ze deed een paar oorbellen van bergkristal in en slingerde een ketting van rode, glazen kralen om haar nek. Vervolgens deed ze er nog een van namaakparels bij en een derde met gitzwarte kralen. Het gewicht van al die fonkelende en glimmende kralen om haar nek beviel haar wel. Na een blik in Mitzi’s potje met rouge te hebben geworpen, smeerde ze een beetje op beide wangen en pakte vervolgens de eyeliner. Uit de hele rij lippenstiften koos ze de donkerste kleur rood die Mitzi bezat. Ze deed haar mond wijd open en smeerde de kleur op haar lippen, zoals ze dat een vrouw in de damestoiletten van de kerk had zien doen. Ze rommelde verder in de make-up en deed poeder op haar wangen, waarbij ze moest hoesten toen een zoet geurende wolk om haar heen opsteeg.

‘Alles in orde daar?’ riep Mitzi vanuit de woonkamer.

Terwijl ze met haar handen voor haar gezicht wapperde, antwoordde Abra dat er niets aan de hand was. Ze liep naar de kleedkast, zette een hoed met een brede rand en een grote rode strik op en hing een zwarte sjaal met geborduurde bloemen en een lange franje om haar nek. Juffrouw Mitzi had heel veel schoenen. Abra ging zitten, trok haar lakschoenen uit en zette haar voeten in een paar rode pumps.

‘O, heden!’ Mitzi pakte haar snel bij haar hand. ‘Je papa komt je zo ophalen. Ik moet je schoon hebben voordat hij er is.’ Ze lachte toen ze de grote hoed van haar hoofd trok en met een zwiep de kast in liet zeilen. Daarna wikkelde ze de sjaal los. ‘Die heb ik van een bewonderaar gekregen toen ik in een cabaret zong in Parijs, ongeveer honderdvijftig jaar geleden.’

‘Wat is een cabaret?’

‘O, vergeet maar dat ik dat heb gezegd.’ Ze gooide de sjaal op

de beddensprei van roze chenille. ‘En dan die oude halskettingen! Lieve deugd. Hoeveel heb je er om? Dat je nog rechtop kunt staan met al dat gewicht om je nek! Kom mee, naar de badkamer.’ Mitzi smeerde een reinigende crème op Abra’s gezicht en veegde die weer af. Ze giechelde. ‘Je bent net een clowntje met die zwarte wenkbrauwen en rode lippen.’ Lachend bleef ze Abra’s wangen boenen tot ze tintelden.

De deurbel ging.

‘Zo moet het maar.’ Ze gooide het washandje opzij, trok Abra’s jurkje recht, haalde snel haar vingers door haar haar en gaf haar een tikje op haar wang. ‘Je ziet er weer uit om door een ringetje te halen, liefje.’ Ze pakte haar bij de hand en liep terug naar de woonkamer. ‘Wacht hier maar even.’ Mitzi ging naar de deur en deed open. ‘Kom binnen, dominee Zeke.’

Abra zag hoe haar vader naar haar keek en hoe zijn wenkbrauwen omhoogschoten. Zijn mond vertrok terwijl hij Mitzi van opzij aankeek. ‘Hmmm.’

Mitzi vouwde haar handen achter haar rug en glimlachte, een en al onschuld. ‘Je moet mij de schuld geven, Zeke.’ Ze grinnikte. ‘Van mij mocht ze alles uitproberen wat ze in mijn kamer kon vinden terwijl ik met Marianne belde. Ik was vergeten welke schatten er allemaal te vinden waren. Marianne klonk zo vermoeid dat ik zei dat ik jou zou bellen. Ik had niet gedacht dat je hier voor vijf uur zou zijn.’

Haar vader stak zijn hand uit. ‘Tijd om te gaan, Abra.’

Thuis lag haar moeder op de bank te slapen. Ze kwam over-eind, maar haar vader zei dat ze moest rusten en dat hij wel zou koken. Hij liet Abra beloven dat ze rustig zou spelen. Joshua kwam via de achterdeur binnen en praatte met zijn vader. De telefoon ging. Voor zover Abra zich kon herinneren, was het de eerste keer dat haar vader het toestel liet rinkelen.

Het leek beter met haar moeder te gaan toen ze met z’n allen

aan tafel zaten. Haar vader bad voor het eten. Ze praatten over hun dag, waarna Joshua afruimde en de afwas deed. Abra wilde hem helpen, maar hij stuurde haar zachtjes weg. ‘Het gaat sneller als ik het alleen doe.’

Haar moeder ging vroeg naar bed en zodra haar vader Abra had ingestopt, ging hij ook. Abra lag wakker en luisterde naar hun zachte stemmen. Het duurde lang voordat ze insliep.

Ze werd in het donker wakker en hoorde de voordeur dichtgaan. Haar vader was vertrokken voor zijn ochtendgebed. Ze herinnerde zich hoe hij haar tijdens die wandelingen had meegedragen en wilde dat hij dat nog steeds deed.

Het huis voelde koud en donker als hij weg was, zelfs met haar moeder in de kamer naast haar en Joshua in zijn fort. Ze duwde de dekens van zich af en liep op haar tenen naar de grote slaapkamer van haar ouders. Haar moeder draaide zich om in bed en keek op. ‘Wat is er, lieverd?’

‘Ik ben bang.’

Haar moeder sloeg de dekens op en Abra kroop tegen haar aan. Haar moeder sloeg een arm om haar heen, dekte hen beiden toe en hield haar stevig vast. Abra wentelde zich in de warmte en voelde zich slaperig worden. Ze werd wakker toen haar moeder een vreemd geluid maakte, een laag gekreun. Ze mompelde: ‘Niet nu, Heer. Alstublieft. Niet nu.’ Ze kreunde weer en haar lichaam verstijfde. Ze rolde op haar rug.

Abra kwam een beetje overeind. ‘Mama?’

‘Ga maar slapen, liefje. Doe maar gewoon je oogjes dicht.’ Haar stem klonk gespannen, alsof ze tussen haar tanden door praatte. Ze maakte een snikkend geluid, liet haar adem lang ontsnappen en ontspande toen.

‘Mama?’ Toen ze geen antwoord gaf, kroop Abra dicht tegen haar aan.

Ze werd plotseling wakker toen koude, sterke handen haar uit het bed tilden. ‘Terug naar je eigen bed, Abra,’ fluisterde haar vader. Ze rilde in de koude lucht, sloeg haar armen om haar middel en keek over haar schouder terwijl ze naar de deur liep.

Haar vader liep om het bed heen. ‘Slaap je vanochtend uit?’ Hij praatte met een zachte, lieve stem, boog voorover en gaf haar moeder een kus. ‘Marianne?’ Hij kwam overeind en deed het licht aan. Haar naam klonk als een hese schreeuw toen hij de dekens wegtrok en haar optilde.

Haar moeder hing als een lappenpop in haar vaders armen, met haar mond en ogen open.

Haar vader ging op het bed zitten en wiegde haar snikkend heen en weer. ‘O, God, nee... nee... *nee.*’

Francine Rivers

Verdwaalde ster

Lena Scott heeft alles in zich om het Hollywood van de jaren vijftig te veroveren. De oogverblindend mooie twintiger kan zowel acteren, dansen als zingen en beweegt zich met het grootste gemak tussen de ‘rich and famous’. Wat niemand weet, is dat deze rijzende ster in werkelijkheid Abra Matthews heet en dat haar leven allesbehalve glansrijk begon.

Voor dominee Ezekiel Freeman zal Abra altijd het meisje blijven dat hij vlak na haar geboorte onder een brug vond. Samen met zijn zoon Joshua ziet hij haar opgroeien tot een prachtige, maar opstandige tiener. Maar als Abra zich laat inpakken door een hartenbreker, moeten Ezekiel en Joshua met lede ogen aanzien hoe ze vervolgens al haar schepen achter zich verbrandt.

Abra gaat op zoek naar iets waar ze al zo lang naar verlangt: gezien worden. En dat lukt, want al snel ligt de wereld aan haar voeten. Maar om de rol van Lena Scott te blijven spelen, moet ze de hoogste prijs betalen.

‘Verdwaalde ster leert de lezer iets over liefhebben, vastpakken, maar vooral over loslaten. Knap hoe Francine Rivers iedere keer weer een sterk verhaal weet neer te zetten mét verschillende diepere lagen erin.’ – Nederlands Dagblad

ISBN 978 90 297 2766 2

KOK

www.kok.nl | NUR 302